

מתנו להפליא

שלושה שירים

מאנגלית: יאיר שמואל סנדר

ג'ק ספייסר (1925-1965) הוא מהמשוררים המזוהים ביותר עם התנועה המכונה "הרנסנס של סן פרנסיסקו". בראשית שנות החמישים, בהיותו סטודנט באוניברסיטת ברקלי, הוא יסד יחד עם המשוררים רוברט דנקן ורובין בלייזר, חוג בשם "הרנסנס של ברקלי", שחקר "גנאולוגיה קווירית". הם הרבו לכתוב בעקבות משוררים הומאים כארתור רמבו ופדריקו גרסייה לורקה. ב-1954 הקים ספייסר את Six Gallery, שבה נערכו רבות מן הקריאות הפומביות ההיסטוריות של משוררי דור הביט בסן פרנסיסקו. הוא מת בן ארבעים כתוצאה מאלכוהוליזם.

ברקלי בזמן המגיפה

מִגֵּפָה אַחֲזָה בָּנוּ וּבְאֶדְמָה תַּחְתִּינוּ,
עֲלֵתָה כְּכִיב, סוּגְרָת אוֹתָנוּ בַּפָּנִים.
הַמֵּתָנוּ וְהַשְׁמִים הַכְּחֹלִים הַתַּעֲוִיתוּ לְרִגֵּעַ
הַפְּכוּ שְׂחוּרִים מִמּוֹת.

מִגֵּפָה אַחֲזָה בָּנוּ וּבְכֶסֶּאֱוֹת תַּחְתִּינוּ,
צַעֲדָה בְּזִהִירוֹת בְּהִפְנֵסָה לְחֹדֶר
(אָנוּ שׁוֹחֲחִנוּ עַל יִיטָס): הַשְׁתַּתְּהָה לְרִגֵּעַ
וְאֵז חִיכָה וְהִרְגָה בָּנוּ.

מִגֵּפָה אַחֲזָה בָּנוּ, צִחָקָה, חֻלָּקָה אוֹתָנוּ מִחֲדָשׁ,
סַחֲרָרָה אוֹתָנוּ, גִּדְלָה חֲרִיג.
מִתְּנוּ לְהִפְלִיא, זֶה כָּאֵב לְרִגֵּעַ
אֶךְ הוֹתִיר שְׁלוֹה מְסִימָת בְּעֵינֵינוּ.

סטוץ

הַקֶּשֶׁב, מִנִּיאַק עִם לֵב מְשִׁי,
אֲמִרְתִּי אֶתְמוּל בְּבֹר,
אַתָּה לּוֹבֵשׁ אֶת בִּגְדֵי הַחֲלוּם
כְּמוֹ בְּרִבּוֹר מְחוּץ לְמִים.
הַקֶּשֶׁב, מִנִּיאַק מְנַצֵּה צֶמֶר,
הַשֵּׁם שְׁלִי, לְמַעַן הַפְּרוֹטוֹקוֹל, הוּא לָדָה.
זוֹכֵר שֶׁהַעֲמִדְתִּי פָּנִים
שֶׁעֲנִיבַת הַמְּשִׁי הָאֲדָמָה שְׁלֹף הִיא לֵב
שֶׁחֲלִיפַת הַצֶּמֶר הַתּוֹלִי בִּשְׂר
שֶׁתּוֹכֵל לְשַׁחֲזֹת לְצִדִּי בְּסִגְנוֹן בְּרִבּוֹר
שֶׁל סְפוּק אֲגָבִי
אֲבָל לֹא עִם דָּם הַבְּרִבּוֹר.
כְּשֶׁהִקְצִיתִי לְמַחְרָת, זִכְרְתִי רַק
נוֹצָה שֶׁל מִישֶׁהוּ וְאֵת לְבוֹ הַקִּמּוֹט
כְּאֲרִיג רַפּוּי עַל מִטָּתִּי.

"כָּל שׁוֹטָה יָכוֹל לְהִכָּנֵס לְאוֹקֵינוֹס..."

כָּל שׁוֹטָה יָכוֹל לְהִכָּנֵס לְאוֹקֵינוֹס
אֶךְ צָרִיךְ לִהְיוֹת אֱלֹה
כְּדֵי לְצֹאת מִמֶּנּוּ.
מִה שֶׁנֶּכּוֹן לִגְבִּי אוֹקֵינוֹסִים נָכוֹן, כְּמוֹכֵן,
לִגְבִּי לְבִירֵינְתִים וְשִׁירִים. כְּאֲשֶׁר אֶתָּה מֵתַחִיל לִשְׁחוֹת
בְּעַד סַחף-מַיִם שֶׁל רִיתְמוֹס וְעֶשְׂבֵי יָם שֶׁל מְטָפוֹרוֹת
אֶתָּה חַיֵּב לִהְיוֹת שְׁחִין מִיָּמֶן אוֹ אֱלֹה
כְּדֵי לְהַחֲלִץ מֵהֶם
הַבֵּט בְּלִטְרוֹת הַיָּם מִתְנוּעָעוֹת בַּפְּרָאוֹת
הַחוּצָה בְּלֵב הַשִּׁיר
הֵן נִרְאוֹת נִלְהָבוֹת וּשְׁלוֹוֹת בְּמִשְׁחָקוֹן הַיָּכָן
שֶׁהַמַּיִם כְּמַעֵט לֹא זָעִים
יִתְכַּן שֶׁתִּצְלַח אֶת כָּל הַגְּלִים וְהַסְּלָעִים
אֶל תּוֹךְ לֵב הַשִּׁיר, לְגַעַת בְּהֵן,
אֶךְ לְאַחַר שֶׁהִתְנַסִּיתָ בַּמַּיִם הַבְּרוּכִים מִסְּפִיק
זְמַן כְּדֵי לְרִצּוֹת לַחֲזוֹר
אֲזַי מֵתַחִיל הַפִּיף
אִם אֵינָהּ מְשׁוֹרֵר אוֹ לְטָרָה אוֹ מְשֻׁהוּ עַל-טִבְעִי
אֶתָּה תִּטְבֵּעַ, יְקִירִי. אֶתָּה תִּטְבֵּעַ
כָּל יוֹנִי יָכוֹל לְהִכָּנִסְךָ לְלִבִּירֵינְתָּ
אֲבָל צָרִיךְ לִהְיוֹת גִּבּוֹר כְּדֵי לְהַחֲלִץ מִמֶּנּוּ
מִה שֶׁנֶּכּוֹן לִגְבִּי לְבִירֵינְתִים נָכוֹן כְּמוֹכֵן
לִגְבִּי אֶהְבֶּה וְזָכְרוֹן. כְּאֲשֶׁר אֶתָּה מֵתַחִיל לְהִזְכֵּר.